

SVARĪGĀKAIS PIRMAJĀ VIETĀ (HAGAJA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Hagajas 1, Jāņa 2:19, Ezras 3:1-6, Mat. 1:23, 12:6, Hag. 2, Lūk. 24:13-27.

ATMIŅAS PANTS:

„Man pieder sudrabs, un Man pieder zelts, saka Tas Kungs Cebaots.” (Hagaja 2:8)

GALVENĀ DOMA:

Hagajas vēsts ir vienkārša: kādas ir mūsu prioritātes, un kāpēc ir svarīgi, lai tās būtu pareizas?

Hagajas grāmata, viena no īsākajām Bībeles grāmatām, ir rakstīta kritiskā Hposmā Jūdas valsts dzīvē. Trimdinieki bija atgriezušies no gūsta Bābelē gandrīz pirms divdesmit gadiem. Tomēr šķiet, ka viņi bija aizmirsuši savas atgriešanās iemeslu. Viņi pameta Dieva templi drupās, izlietojot visu enerģiju, lai uzceltu paši savas mājas.

Tāpēc pravietis aicināja atgriezušos trimdiniekus rūpīgi pārdomāt savu situāciju. Viņa vēsts bija vienkārša un loģiska. Ļaudis bija smagi strādājuši, bet nebija daudz nopelnījuši. Tā tas bija noticis tāpēc, ka viņiem bija nepareizi sakārtotas prioritātes. Visā, ko viņi darīja, pirmajā vietā vajadzēja likt Dievu. Kā Jēzus pats teica: „Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mat. 6:33)

Arī mūsdienās ir viegli iekrist cīņā par eksistenci, aizmirstot, kam vajadzētu būt pirmajā vietā mūsu dzīvē, – protams, vienmēr darīt Kunga prātu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. jūnijā.

SĒJOT DAUDZ, BET PĻAUJOT MAZ

Izlasi Hag. 1:1-11. Kas šeit notika, un, vēl svarīgāk, kāpēc tas notika? Vēl būtiskāk – kā šis pats princips var īstenoties mūsu dzīvē? Kādā ziņā mēs varam būt vainīgi, darot tieši to pašu? _____

„Vairāk nekā gadu templi pameta novārtā un tam nepievērsa gandrīz nekādu uzmanību. Ļaudis dzīvoja savās mājās, centās iegūt laicīgo labklājību, bet viņu stāvoklis bija nožēlojams. Visiem spēkiem pūloties, tie tomēr neko nesasniedza. Šķita, ka pret viņiem ir sazvērējušies pat dabas spēki. Tāpēc, ka tie bija pametuši Dieva namu, Kungs pār viņu laukiem sūtīja ilgstošu sausumu. Kā savas labvēlības zīmi Dievs bija piešķīris tīruma un dārza augļus – graudus, vīnu un eļļu, bet, tā kā tie šīs bagātīgās dāvanas izlietoja savtīgi, svētība tika atņemta.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 573. lpp.)

Hagaja atklāja ļaudīm viņu pašreizējo situāciju. Veltīgs darbs bija viens no lāstiem Dieva derības laušanas dēļ (3. Moz. 26:16, 20). Kamēr ļaudis nepievērsīs šai prioritātei, labklājības viņiem neredzēt.

Hagajam bija liela dedzība par Kunga templi un viņš tūlīt pat gribēja, lai ļaudis pabeidz tā atjaunošanu. Viņa centieni bija pretēji to pašapmierinātībai, kas par savām ērtībām rūpējās vairāk nekā par templi. Kamēr Hagaja bija nobažījies par templi, ļaudīm bija lielāka interese pašiem par savām mājām.

Kungs izlietoja Hagaju, lai pamodinātu ļaužu sirdis attiecībā uz Dieva interesēm. Tikmēr, kamēr Viņa nams bija drupās, Dievs nevarēja tikt pareizi pagodināts. Jeruzalemes templis simbolizēja dievišķo klātbūtni starp kritušajiem cilvēkiem. Tas bija redzams atgādinājums visai pasaulei, ka visvarenais Kungs ir debesu un zemes Dievs. Kā Israēla bērni varēja liecināt par patieso Dievu, ja šī Dieva simbols (skat. Jāņa 2:19, Mat. 26:61) un viss glābšanas plāns bija drupās? Daudzējādā ziņā viņu attieksme pret templi atklāja dziļāku garīgu problēmu: viņiem bija zudusi apziņa par savu kā Kunga atlikuma ļaužu dievišķo misiju.

Vai vari ieraudzīt tajā brīdinājumu mums?

DIEVA_VISLIELĀKAIS APSOĻĪJUMS

Izlasi Hag. 1:12-14! Ievēro, kāda šeit ir vienotība mērķī. Kāpēc bija tik svarīgi, lai viņi darītu to, uz ko bija aicināti? _____

Šoreiz vadītāji un atlikuma ļaudis nekavējoties uzklausīja vēsti. Viņi sagatavojās, savāca materiālus un pēc trim nedēļām uzsāka darbu pie tempļa. Nākamās nedēļas laikā viņi uzcēla altāri un atsāka upurēšanu (Ezras 3:1-6). Templi pabeidza ātrāk nekā piecos gados.

Lai gan Dieva valstību nevar pielīdzināt materiālai celtni, Hagajas grāmata ir atgādinājums, ka Dievs dažreiz izmanto materiālas lietas, piemēram, celtnes, garīgiem nolūkiem.

Ja pravieša veiksmi mēra pēc tā, cik ātri cilvēki pakļaujas viņa vēstij, tad Hagaja ir viens no veiksmīgākajiem praviešiem. Viņa sludināšana pamudināja cilvēkus rīkoties. Darbs pie tempļa sākās mēneša laikā, un Dieva pravietis apliecināja, ka Kungs viņiem palīdzēs.

Hagaja 1:12-14 ziņo par vadītāju un tautas reakciju uz Hagaja vēsti. Visi paklausīja Kungam, jo viņi atzina, ka Viņš bija sūtījis Hagaju. Viņi „bijās Dievu” (12. p.) un parādīja to, pielūdzot Viņu un parādot Viņam pienācīgu uzmanību. Tā Hagaja tagad varēja nest jaunu vēsti no Kunga: „Es esmu ar jums!” (13. p.) Tiklīdz ļaudis nolēma paklausīt Kungam, norājošo vēsti nomainīja iedrošinājuma vārdi. Pārliecība par Dieva klātbūtni deva viņiem arī visu citu svētību apsolījumus. Apgalvojums „Es esmu ar jums” sasaucas ar derības apsolījumiem, ko Dievs deva sentēviem un Mozum (1. Moz. 26:3, 2. Moz. 3:12, 4. Moz. 14:9).

Protams, vislielākā atklāsme „Dievs ar jums” ir Jēzus (skat. Jes. 7:14, Mat. 1:23, 28:20). Pārdomā faktu par to, ka Jēzus, Radītājs un Universa Uzturētājs, dzīvoja starp jums. Ko tas jums stāsta par to, cik mēs esam svarīgi bezgalīgi plašajā Universā, kurā mēs viegli varētu sākt sevi uzskatīt par nenozīmīgu niecību? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

NEBAIDIES!

Hag. 2:1-5 atklāj interesantu attīstību lielajā atmodā, kas notika starp Dieva ļaudīm. Apmēram mēnesi pēc tam, kad bija sācies darbs pie tempļa, Dievs ar Hagaja starpniecību sūtīja iedrošinājuma vārdus atlikumam, kas bija nolēmis bez piemērotiem resursiem atjaunot Dieva namu, kā bija norādījuši pravieši. Hagaja jautāja vecajiem, kāds ir tagadējais templis salīdzinājumā ar tā izskatu pirms trimdas. Skaidrs, ka tagadējais nebija tik krāšņs kā iepriekšējais. Ļaudis varēja justies mazdūšīgi, jo viņiem nebija iespējas atdarināt krāšņumu, kāds bija Salamana templim, kas reiz bija stāvējis tajā pašā vietā.

Hagaja iedrošināja ļaudis turpināt darbu, jo Dieva Gars bija ar viņiem. Viņš aicināja visus atlikuma kopienas locekļus būt stipriem un čakli strādāt, jo varenā Dieva klātbūtne ir viņu vidū. Hagajas vārdi vadītājiem „Esiet stipri! Nebīstieties!” atgādināja Kunga vārdus Jozuam pēc Mozus nāves (Joz. 1:5-9). Jo mazāki un vājāki bija paša Israēla resursi, jo lielāka bija viņu vajadzība pēc ticības Dievam. Praviētis paziņoja, ka beigās Kungs tempļa godību padarīs lielāku, nekā bija iepriekšējam templim. Tas piepildījās, jo atnāca Kāds, kas bija pārāks par templi (skat. Mat. 12:6).

Gara klātbūtne apstiprināja Dieva valstības turpināšanos Israēlā. Dieva Gars, kas bija vadījis Mozu un vecajos un kas bija izsaucis praviešus ar inspirēto vēsti, bija atlikuma vidū. Vadītāju un tautas dievbijīgā atsaukšanās apliecināja, ka ir notikusi garīga reformācija. Gars bija klātesošs, atjaunojot viņus un vedot tuvāk Dievam. Gara klātbūtne arī garantēja bagātīgas svētības. Praviētis iedrošināja kopienas locekļus darīt visu, lai dievišķie apsolījumi piepildītos visā pilnībā.

Hagaja nesa Dieva Vārdu ļaudīm, kas pazina dzīves skarbumu un nepiepildītu cerību vilšanos. Viņi pievērsa savu uzmanību Dievam, kas ir uzticīgs un paļaujams uz jauno kopienas, ka tie būs atbildīgi Viņa valstības pilsoņi, neatlaidīgi darot labu un tādējādi atrodot patieso jēgu un nozīmi savai dzīvei.

Kāds 35 gadus vecs vīrietis, kurš bija atteicies no ticības Dievam, pirms pašnāvības uzrakstīja 1900 lappušu garu vēstuli. Savā vēstulē viņš rakstīja: „Katrs vārds, katra doma un katra emocija atduras pret vienu problēmu: dzīve ir bezjēdzīga.” Kā dzīvei jēgu var iedot ne tikai ticība Dievam, bet arī labprātība paklausīt Viņam? _____

VISU TAUTU ILGAS

Izlasi Hag. 2:6-9! Kas šeit ir apsolīts, un kā mums jāsaprot tā piepildīšanās? _____

Ar Hagaja starpniecību Dievs paziņoja par lielu zemes satricināšanu Kunga dienā, kad templis būs piepildīts ar dievišķo klātbūtni. Praviētis aicināja savus laikabiedrus raudzīties pāri tagadējam dzīves likstām un nabadzībai uz Dieva valstības godību nākotnē, uz ko norādīja templis.

Galvenais iemesls, kāpēc Jeruzalemes templim bija jābūt krāšņi būvētam, bija padarīt to Dieva klātbūtnes cienīgu. Tomēr, saskaņā ar šo pantu, Kungs bija labprātīgs iemājot ne tik krāšņā ēkā un padarīt to krāšņu ar Savu klātbūtni. Ļaudīm nevajadzēja raizēties par to, cik daudz līdzekļu viņiem ir tempļa atjaunošanai. Visa bagātība pieder Dievam, kas bija apsolījis mājot šajā jaunajā templī. Kungs pats bija tas, kurš nodrošināja tempļa krāšņumu.

„Ļaudīm pūloties darīt savu darbu un meklējot sirdi un dzīvē saskaņu ar Dieva žēlastību, Kungs ar praviešiem Hagaju un Cahariju sūtīja vēsti pēc vēsts, liecinot, ka viņu ticība tiks bagātīgi atalgota, un Dieva Vārda apsolījums par tempļa nākotnes godību neizpaliks. Piepildoties noteiktajam laikam, šajā celtnē kā visu tautu Ilgas ienāks cilvēces Skolotājs un Pestītājs.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 577. lpp.)

Dievs bija apsolījis, ka tagadējā tempļa krāšņums būs lielāks nekā iepriekšējā tempļa godība. Tā būs citāda veida godība, jo šo templi pagodinās Jēzus klātbūtne miesā. Patiešām, Kristus klātbūtne padarīja jaunā tempļa godību lielāku, nekā tā bija Salamana templim.

Izlasi Ebr. 8:1-5! Lai arī kāda būtu laicīgā tempļa godība, mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka tas bija tikai glābšanas plāna ēna, simbols. Padomā, ko tas nozīmē, ka tieši tagad Jēzus kalpo mūsu labā „īstajā templī”, ko cēlis Dievs, ne cilvēks. Kā mēs varam iemācīties labāk novērtēt svētnīcas vēsts nozīmi glābšanas plānā? _____

KUNGA ZĪMOGA GREDZENS

„Tani pašā dienā, saka Tas Kungs Cebaots, Es tevi, Zerubābel, šēaltiēla dēlu, Savu kalpu, ņemšu Savā zināšanā, saka Tas Kungs, un turēšu tevi kā zīmoga gredzenu, jo Es tevi esmu izredzējis.” (Hag. 2:23)

Pēdējā vēsts no Dieva Hagajam tika dota tajā pašā dienā, kad iepriekšējā, lai to papildinātu (skat. Hag. 2:22, 23). Kungs brīdināja par gaidāmo valstu un tautu bojāeju Dieva tiesas dienā. Bet tajā pašā dienā, pravietis saka, Kunga kalps pabeigs Dieva uzticēto glābšanas uzdevumu. Pilnīgi un galīgi tas piepildīsies tikai Kristus otrās nākšanas un tai sekojošo notikumu laikā.

Nācijas politiskais vadītājs šeit ir salīdzināts ar ķēniņa Dāvida godības pilno valdīšanu Israēlā, kam viņš būs pēctecis. Zerubābels bija ķēniņa Jehonjas mazdēls un likumīgais Dāvida troņa mantinieks pēc Bābeles gūsta. Viņš kalpoja kā Jūdejas pārvaldnieks Persijas ķēniņa Dārija Lielā laikā un bija vadošais spēks Jeruzālemes tempļa atjaunošanā. Jozua bija augstais priesteris, kas arī palīdzēja atjaunot templi.

Pravietis teica, ka Zerubābels būs Kunga zīmoga gredzens, kas nodrošinās pierādījumu karaliskai autoritātei un piederībai. Līdzīgi kā ķēniņš, kas apzīmogo likumam atbilstošos dokumentus ar gredzenu, Kungs ar Sava kalpa darba palīdzību apzīmogos visu pasauli. Lai gan Zerubābela lomā tempļa atjaunošanā nevajadzētu novērtēt par zemu, viņš tomēr nepiepildīja visus caur Hagaju dotos apsolījumus. Inspirētie evaņģēliju autori norāda uz Jēzus Kristus personu un kalpošanu, kas bija gan Dāvida, gan Zerubābela dēls, kā uz galējo visu Bībelē atrodamo mesianisko pravietojumu piepildījumu.

Izlasi Lūk. 24:13-27, īpaši pievērsoties Kristus vārdiem diviem vīriem. Kādu svarīgu vēsti Viņš viņiem sniedz, un kā Viņa vārdi parāda mums, cik svarīgi ir saprast Vecās Derības pravietojumus, un kāpēc tas ir tik noderīgi pat kristiešiem mūsdienās? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Tomēr arī šajās tumšajās stundās tie, kas paļāvās uz Dievu, nepalika bez cerības. Stāties pretī krīzei Kungs aicināja praviešus Hagaju un Cahariju. Ar pamudinošām liecībām šie izredzētie vēstneši atklāja tautai tās grūtību cēloņus. Pravieši norādīja, ka neveiksmes laicīgajā dzīvē izskaidrojamas ar ļaūžu nevērīgo izturēšanos pret Dieva interesēm, neierādot tām pirmo vietu. Ja izraēlieši būtu pagodinājuši Kungu, ja tie Viņam būtu parādījuši vajadzīgo cieņu un bijāšanu, vispirms rūpējoties par Viņa nama celšanu, tad līdz ar to būtu piesaistījuši Viņa klātbūtnes svētības.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 573., 574. lpp.)

„Otro templi nepagodināja Jehovas godības mākonis, bet gan tās Būtnes dzīvā klātbūtne, kurā mājo visa Dievības pilnība, kas pats bija miesā nācis Dievs. Kad Nācaretes Vīrs mācīja un dziedināja dievnama svētajos pagalmos, uz savu templi tiešām bija atnācis ‘visu tautu Prieks’. Kristus klātbūtne un vienīgi tā otrā tempļa godību darīja pārāku par pirmo.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 24. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz pirmdienas jautājumiem par Jēzus klātbūtni virs zemes. Pārdomājiet, kāda ir ietekme ne tikai Viņa klātbūtnei, bet arī Viņa sevis upurēšanai par pasaules grēkiem. Pārdomā, ko tas liecina par mūsu kā personību vērtību. Pārdomā arī, cik atšķirīgu skatījumu uz cilvēci tas atklāj, salīdzinot ar ateistiskajiem evolucionārajiem uzskatiem, kas ir tik pašsaprotami noteiktās pasaules daļās. _____

2. Jesaja runā par lepno Bābeles ķēniņu, kurš savas varas augstumos lika „ķēniņu valstīm drebēt un zemei trīcēt” (Jes. 14:16, 17). Ar ko Kunga „zemes tricināšana”, kas aprakstīta Hagajas 2. nodaļā, atšķiras? _____

3. Senie izraēlieši bieži bija nepaklausīgi vēstīm, ko sludināja Dieva pravieši. Sagatavojies līdzdalīt Bībeles izpētes grupas dalībniekiem savas atziņas, kā Dieva tauta mūsdienās pretojas vēstīm, ko Kungs sūta Saviem ļaudīm. _____

4. Bībele runā skaidri: senais templis un tā upurēšanas sistēma ir zaudējusi visu savu vērtību uz visiem laikiem pēc Jēzus nāves. Ko Ebr. 8. un 9. nod. mums stāsta par lietām, ko Kristus ir darījis un dara mūsu labā, bet ko laicīgā svētnīca nespēja darīt? _____